రోగాలు - అనురోగాలు

- డా.కె.వివేకానంద మూర్తి

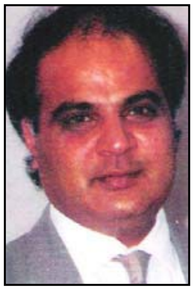

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

'**ఆలోచనదేవుంది,** వానకోసం యెదురుచూస్తున్నప్పుడు కాస్త రొచ్చు తొక్కాల్సివస్తే తొక్కాల్సి రావచ్చు.' అన్నారు శర్మగారు.

'రొచ్చు తొక్కితే కాళ్లు కడుక్కోవచ్చు. కానీ జలాలుద్దీన్ని కెలికితే తల యెక్కడ పడిపోతుందో వెతుక్కోడానికి తల వుండదు' అన్నాడు బాలరాజు.

'మాస్టారు చెప్పిందే కరెక్టు అనిపిస్తోంది. అంతా హాసీనాకి చెప్పేస్తాను. తనకి ముందుగా కాస్త కోపం వచ్చినా, నన్ను కాదనదు. తనే యేదో వొకదారి వెతుకుతుంది.' అన్నాడు తానీషా.

'అవును తానీషా. అదే బెస్టు' అన్నారు హిస్టరీ శర్మగారు.

బీచ్‌లో క్రమంగా జనం పెరుగుతున్నారు. యిసుక తరుగుతోంది. కెరటాలు నురగలు చిమ్ముతున్నాయి.

'రండి. అందరం మా బాచిలర్స్ డెన్‌కి వెళ్దాం. నల్లతంబి వంట చేసుంటాడు. అంతా అక్కడే భోంచేద్దాం' అని బాలరాజు అన్నాడు.

హవామహల్ దగ్గరకొచ్చింది.

'ఈ హవామహల్ వొకప్పుడు జైపూర్ మహారాజా వారు తమ వేసవి విడిదిగా పంతొమ్మిదివందల పదిహేడు, యిరవైమూడు సంవత్సరాల ప్రాంతంలో కట్టించుకున్నారు. 'హిస్టరీ శర్మగారు విశాఖ చరిత్ర పుటలు తిరగేసారు.

'ఇప్పుడు హెల్త్ విజిటర్స్‌కీ, నర్సులకీ హాస్టల్‌గా వాడుతున్నారు' అన్నాడు పాహియాన్.

బాచిలర్స్ డెన్‌లోకి అడుగెడుతూ, 'ఇదా మీ నివాసం. బాగుందయ్యా' అన్నారు శర్మగారు.

బాలరాజు, నల్లతంబిని పిలిచి అందరికీ భోజనాలు రెడీచెయ్యమని, యీలోగా కాఫీలు అందించమనీ చెప్పాడు.

అంతా ముఖాలు కడుక్కుని, బాల్కనీలోకి చేరారు. నల్లతంబి వేడివేడి కాఫీలతోబాటు అందరికీ పకోడీలు కూడా పెట్టాడు.

కాస్సేపటికి మురళి, శశి, విజయ్ కూడా వచ్చి జాయినయ్యారు. తానీషా ముందుగా యిచ్చిన సూచనకు మేరగా అతని ప్రేమకథను అందరిముందూ చర్చించలేదు. విజయ్, మహీకి తోడుగా తనుకూడా హాస్టల్‌కి మారిపోతున్నట్టు చెప్పాడు. వచ్చే ఆదివారం పాహియాన్ అందరికీ తన టేకవే తీసుకొస్తానని చెప్పాడు.

దేశంలో రోగులు, రోగ్స్ పెరుగుతూనే వున్నారు. రోగాలు, భోగాలు కూడా పెరుగుతూనే వున్నాయి. కె.జి.హెచ్ యెండలేనప్పుడు కూడా వేడిగా వుంటోంది. రోగుల టెంపరేచర్ బాగా పెరిగి దగ్గులతో, తుమ్ములతో తన వునికిని వూరంతా చెబుతోంది.

బాలరాజు క్లినికల్ రౌండ్స్‌లో మంచాల చుట్టూ తిరుగుతూ వైద్యశాస్త్రం నేర్చుకుంటున్నాడు. రేఖ అందాలకు మరుగుతలా మన్మధాస్త్రాలకు వోర్చుకోవడం తెలియక మధనపడుతున్నాడు. ప్రొఫెసర్లు రోగాలపేర్లు అడుగుతున్నారు. రోగులు వేరువేరు నర్సుల పేర్లు అడుగుతున్నారు. రోగోభిన్న రుచిః

'బాలా! బాలా!' అని సన్నగా పిలుపు వినిపించింది బాలరాజుకి.

'పిలిచారా?' అని రేఖను అడిగాడు బాలరాజు.

'నేనెందుకు పిలుస్తాను? అదుగో ఆ నాలుగో బెడ్ మీది పేషెంట్ తనకి వొంట్లో ఏమీ బాలా బాలా అని మూలుగుతోంది.

'అలాగా. మీరేమో అనుకున్నాను. బాలాకి బదులు రాజా అనో బాలరాజా అనో పిలవొచ్చు కదా అని కూడా అనుకున్నాను.'

'అనుకుంటారు. అనుకుంటారు. మిమ్మల్ని బాలా అని గోలా అని, బాలరాజనీ గోల రాజనీ అసలు మిమ్మల్ని నేనెందుకు పిలుస్తాను -' రుసరుసా చూసింది రేఖ.

'ఎందుకేనే పిలవండి - యెలాగైనా పిలవండి. నేను కూడా మిమ్మల్ని రేఖా అని పిలుస్తాను.'

'నా పేరు రేఖ. రేఖా అని పిలవకపోతే తోకా అని పిలుస్తారా? అయినా నేనేం మిమ్మల్ని పిలవలేదు. ముందా పేషెంట్‌ని చూడండి. తనకి ఒంట్లో ఏమీ బాలా బాలా అని బాధపడుతోంది.'

'మీరు కూడా రండి. ఇద్దరం కలిసి చూద్దాం.'

'సరే నడవండి' రేఖ బాలరాజు నీరసంగా మూలుగుతున్న పేషెంట్ దగ్గరికి నడిచారు. అప్పుడే యిద్దరు నర్సులు వచ్చి ఆ పేషెంట్‌ని, గాస్ట్రోస్కోపీకి తీసుకు వెళ్లాలంటూ స్ట్రెచర్ మీదకి మార్చి తోసుకు వెళ్లారు.

'రండి. క్యాంటీన్‌కి వెళ్లి కాఫీ తాగుదాం' అన్నాడు బాలరాజు.

'మీరు వెళ్లండి. నేను లైబ్రరీకి వెళ్తున్నాను' అని రేఖ వార్డునుంచి బైటికి కదిలింది.

ఈ పొగరు పిల్లని నేను ప్రేమిస్తున్నానా లేక ప్రేమించాలని అనుకుంటున్నానా అనుకుంటూ బాలరాజు క్యాంటీన్ వైపు కదిలాడు.

రేఖ బావుంటుంది. వాడిగా చూస్తూ విసురుగా మాట్లాడుతూవుంటే బలే వేడిగా వుంటోంది బాలరాజుకి. ప్రేమలో పడిపోయినట్టే అనిపిస్తోంది. ఇలా పడిపోతూవుంటే చదువు చెట్టెక్కేస్తుందేమోనని భయంకూడా పుట్టుకొస్తోంది తనకు.

క్యాంటీన్‌లో కాఫీ తాగుతుంటే ఏవో పగటికలలు. తను రేఖను గుర్రం మీద కూర్చోబెట్టుకున్నాట్ట. గుర్రం బీచ్ రోడ్‌లో పరుగెడుతోందిట. రేఖ వొళ్లు తన వొంటికి మెత్తగా తగుల్తూ మత్తెక్కిస్తోందిట. ఇంతలో గుర్రబ్బండివాడు పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి 'బాబూ! నాకు బేరం తగిలింది. మీరిద్దరూ దిగి నా గుర్రాన్ని నాకిచ్చెయ్యండి బాబూ! బండిక్కట్టి కిరాయికి తిప్పుకోవాలి' అని యిద్దర్నీ దింపి తన గుర్రాన్ని తను తోలుకుపోయాట్ట. తరువాత రేఖ, తనూ సముద్రం దగ్గరగా వెళ్లి యిసుకలో పరిగెత్తారుట. కాఫీ తాగడం పూర్తయ్యింది. పగటికల కరిగిపోయింది. బాలరాజు హాస్పిటల్ గేటు బైటికొచ్చి, అజంతా హోటల్లో లైట్ లంచ్ చేసి మధ్యాహ్నం క్లాసులకి హాజరయ్యాడు.

సాయంత్రం కాలేజ్ అయాక బాలరాజు మళ్లీ క్లినికల్ క్యాంటీన్‌కి వచ్చి క్లాస్‌మేట్స్‌తో కాఫీ తాగుతూ చాలాసేపు కబుర్ల కాలక్షేపం చేశాడు. బాగా లేటవుతోందంటూ అంతా లేచారు. బాలరాజు బస్ స్టాప్ దగ్గరకొచ్చి నిలబడ్డాడు. అక్కడ మళ్లీ అతనికి రేఖ కనబడింది.

'ఏవిటి? మీరింకా యింటికి వెళ్లేదా?' అడిగాడు తను.

'మీరూ వెళ్లేదుగా' అంది రేఖ.

'అవును. లేటయింది. బస్ కోసం వెయిటింగ్'

రేఖ మాట్లాడలేదు.

'మీరుకూడా బస్‌కేనా?' అడిగాడు బాలరాజు.

'కాదు. కారు కోసం.'

'ఓ మీకు కారు యిక్కడికి వస్తుందా?'

'యెస్.'

'బాగా లేటయి, చీకటి పడేలా వుంది.'

'అవును.'

'ఇంకా బస్ రావడంలేదు.'

ఇంతలో కారు వొకటివచ్చి బస్‌స్టాప్ దగ్గర ఆగింది. రేఖ కోసం వచ్చిన కారు. ఆమె కారెక్కబోతోంది.

'మీరేవనుకోకపోతే నాక్కొంచెం లిఫ్ట్ యిస్తారా. నా బస్ యెప్పుడొస్తుందో యేమో?'

రేఖ ఆగి క్షణం ఆలోచించింది. 'సరే, ఎక్కండి - ఎక్కడ దిగాలి?' అంది.

'థాంక్సండి. దగ్గర్లోనే. బీచ్‌రోడ్‌లో హవామహల్ దగ్గర' అంటూ బాలరాజు కారెక్కాడు.

కారు కదిలింది. బాలరాజు యిందాక తన పగటి కలలో గుర్రం యెక్కినట్టు ఫీలయ్యాడు. కారు కోస్టల్ బ్యాటరీ డౌన్ దిగి యెడం వేపు బీచ్ రోడ్డులోకి తిరిగింది. డ్రైవరు తల తిప్పకుండా రోడ్డు వేపే చూస్తూ డ్రైవ్ చేస్తున్నాడు. సాయంత్రం వెలుగు తగ్గి చీకటి పడబోతూవుంది. బీచ్ రోడ్డులో వెలిగే దీప స్థంభాలు హారతులు పట్టుకుని నిలబడ్డ చిక్కిపోయిన సాలభంజికల్లా వున్నాయి.

కొంచెం దూరం తర్వాత కారు పరుగులో తేడా వచ్చింది. కాస్త బాలన్సు తప్పినట్టు అటూ యిటూ కుదుపుకుంటోంది. డ్రైవరు స్లో చేశాడు.

'ఏవైంది?' అడిగింది రేఖ.

'ఆగి చూస్తానండి' అని డ్రైవరు కారాపి దిగి చక్రాల్ని చూశాడు.

ముందుకొచ్చి 'ఫ్రంట్‌లో ఓ టైరు ఫ్లాటండి' అన్నాడు.

'టైరు మార్చాలా?' అడిగింది రేఖ.

'ఆయ్. మార్చాలండి. పంక్చరయినట్టుంది. కానీ స్పేరు లేదండి.'

'స్పేరెందుకు లేదు?' చిరాగ్గా అడిగింది రేఖ. స్పేరోసారి వాడే సావండి. యింకోటి రెడీసేసుకోలేదండి.'

'ఏం చేద్దామిప్పుడు' నిస్సహాయంగా అంది రేఖ.

'ఇంటికి ఫోన్ చేసి యింకో డయివర్ని కారు తోలుకురమ్మంటానండి. తవరు కూకోండి. అలా యెనక్కెల్లి యెక్కడేనా ఫోనట్టుకుంటానండి'

'ఫోన్‌కి చాలా దూరం వెళ్లాలి. మొబైల్ ఫోన్లు యీ సిక్స్‌టీస్‌లో వాడటానికి మనం ఏలియన్స్ కాదు. దిగండి రేఖా! అలా నడుద్దాం' అన్నాడు బాలరాజు.

'ఏవిటి మీ వుద్దేశం' కోపంగా అంది రేఖ కారు దిగుతూ.

'రండి. అలా నాలుగడుగులేస్తే బస్‌స్టాప్ వస్తుంది. ఇంకా బస్సులు తిరుగుతున్నాయి. బస్సులు లేకపోయినా అక్కడ రిక్షాలుంటాయి' అన్నాడు బాలరాజు.

'భగవాన్' అంది రేఖ.

'డోంట్ వర్రీ, మీ యిల్లెక్కడ? అడిగాడు బాలరాజు.

రేఖ తటపటాయించింది.

'ఫరవాలేదు చెప్పండి.' అన్నాడు బాలరాజు.

'మధురానగర్'

'సరే. ముందు ఏదో వొక వాహనం పట్టుకుందాం రండి' అని బాలరాజు 'నువ్వెళ్లి ఆ టైరు సంగతి చూడు' అని డ్రైవరుకి చెప్పాడు.

బాలరాజు, రేఖ నడక మొదలెట్టారు. 'యేడి యేడి యేరుసెనక్కాయలు సర్. తీసుకోండి' అంటూ వేరుసెనగలమ్మే కుర్రాడు యెదురొచ్చి అడిగాడు.

'ఏవక్కర్లేదు' అంది రేఖ.

'పర్లేదు. తీసుకుందాం. బావుంటాయ్. నడుస్తూంటే అలసట తెలియదు' అని బాలరాజు రెండు పొట్లాలు తీసుకుని, రేఖకి వొకటి అందించాడు. రేఖ ఏవీ అనలేదు. చురచురా చూస్తూ పొట్లం అందుకుంది.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments